

Anmeldelser

PATRICK J. BUCHANAN: *State of Emergency – The Third World Invasion and Conquest of America*. St. Martins Press. 2006.

ISBN 0-312-36003-7. 320 sider. \$ 24,05.

Gid han dog tog fejl, denne højtråbende amerikaner af irsk afstamning, katolik og uforsonlig abortmodstander. Var han dog blot en af de gale, som finder sig deres hjørne af virkeligheden, hvorefter de udsender bandbuller vedrørende mere eller mindre vanvittige teorier om virkeligheden. Gid, med andre ord, at vi kunne afskrive Patrick J. Buchanans skrivelser som rablende fantasier uden forbindelse til realiteterne.

Det kan vi bare ikke. Buchanans seneste bog *State of Emergency* dokumenterer endnu engang det, som burde stå bøjet i neon for beslutningstagere i USA og Europa; at den vestlige verden måske kun har en eller to generationer igen, før den for steds er forandret til uigenkendelighed og i hvert fald ikke længere besidder de karakteristika, der har kendetegnet Vesten i 1500 år. Man kan hævde, at Europa har kvalitativt andre problemer at slås med, da indvandringen til Europa altovervejende er muslimsk, mens den hispaniske indvandring til USA består af latinamerikanske katolikker og i et vist omfang af evangelikanske genfødte kristne. Det er naturligvis sandt, at forskellen er meget betydelig, da Europa er på vej til at overgive sig til kristenhedens ældste fjende, islam, mens USA trods alt primært oplever en indvandring af trosfæller. Det er ikke desto mindre en alvorlig misforståelse at tro, at USA kan fortsætte med at være USA, det vil sige vestligt, hvis den nuværende ukontrollerede indvandring henover Rio Grande fortsætter. USA vil da snarere, som Buchanan formulerer det, blive et 3. verdens land, med alle de ulykkelige konsekvenser, der følger heraf.

Med en vestlig elite, der blandt meget andet glimrer ved sin historieløshed, er det godt at læse en Buchanan, der i et forbilledligt klart sprog gør rede for de særlige omstændigheder, der gør sig gældende i det amerikansk-mexicanske forhold. De områder, der i dag udgør det sydvestlige USA, i første række grænsestaterne Californien, New Mexico, Arizona og Texas, blev en del af USA som følge af en krig mellem de to nordamerikanske stater. USA gik sejrrigt ud af denne krig i 1848 og underlagde sig de nævnte områder. De amerikanske eliter har muligvis glemt

Anmeldelser

dette, men det har de mexicanske ikke, og det har ej heller den brede befolkning i Mexico. Mexico betragter det sydvestlige USA nærmest som midlertidigt besat territorium, et territorium, der er i færd med at blive genvundet, på spansk *La Reconquista*. Denne *Reconquista* sikres i disse årtier ved en amerikansk politik, der går ud på ikke at have nogen politik, med mindre man da vil kalde en absolut laden stå til i forhold til både legal og illegal indvandring for en politik. Buchanan demonstrerer overbevisende, at der i USA er tale om en uskøn alliance af politisk korrekte *liberals* og et kosmopolitisk *corporate America*. En fra den brede amerikanske befolkning fjernet overklasse, hvad enten disse så efterspørger billig arbejdskraft eller »blot« ser den vestlige verden som så syndefuld, så afbigt kun kan gøres ved at tillade ubegrænset indvandring, for således at ophæve den påståede onde vestlige verden.

De konkrete konsekvenser af den latinamerikanske (overvejende mexicanske) indvandring er skræmmende; stærkt forøget kriminalitet, ikke mindst bandekriminalitet, stigende adskillelse mellem de etniske grupper, da indvandrerne ikke stilles overfor krav om assimilation ind i hovedkulturen (*the anglo-protestant core culture*, som Huntington har kaldt det i bogen *Who Are We*), markant faldende lønninger for amerikanere, sorte som hvide, med lav uddannelse og idelige krav om såkaldt positiv særbehandling af minoriteter (lig med diskrimination af flertallet), der igen er et resultat af eliter, der for længst har forkastet forestillingen om, at en fælleskultur er nødvendig for et samfunds beståen.

USA's problemer er yderst alvorlige og truer med at forvandle den amerikanske nation til en dybt splittet »enhed«. USA er godt på vej til at blive det, som Theodore Roosevelt i 1915 advarede imod: »*The one absolutely certain way of bringing this nation to ruin, of preventing all possibility of its continuing to be a nation at all, would be to permit it to become a tangle of squabbling nationalities...«*

Mindst lige så smukt udtrykt er det af Woodrow Wilson, som, ligeledes i 1915, udtalte, at »*You cannot become thorough Americans if you think of yourselves in groups. America does not consist of groups. A man who thinks of himself as*

Anmeldelser

belonging to a particular national group in America has not yet become an American.«

Men tillad denne anmelder trods alt at have en ganske betydelig tro på amerikanerne. En tro på, at Europas børn viser sig bedre i stand til at manøvrere gennem denne verdens skær; at de vil kunne magte både at standse den illegale indvandring og at assimilere de nye borgere til et USA, der også i fremtiden vil kunne kaldes vestligt. Langt mere grumt ser det ud for den Gamle Verden, for det Europa, der igennem femhundrede år i stigende grad kom til at beherske verden, for så tilsyneladende at sætte alt over styr i løbet af få generationer.

Eurabia er den korrekte betegnelse for det Europa, som venter os, som venter dem, der var for lang tid om at indse, at deres kultur ikke var fuldendt, men kun var et ly i natten, kun et ly for de storme og den ødelæggelse, der hvert øjeblik truede med at feje hen over den. Europa er kommet dertil, hvor det ikke er et spørgsmål om hvorvidt, men kun om hvornår. Kun om hvornår den kultur, der engang med enorm selvsikkerhed satte standarderne for dens egen formåen, beslutter sig for endeligt at lægge våbnene ned for de horder, der altid i deres hjerte har ønsket at knuse kontinentet, men som ikke før i dag har haft muligheden for at gøre det. Det har de nu, muligheden altså, og de vesterlændinge, der lader dem gøre det, er, som Buchanan formulerer det, med udgangspunkt i det Frankrig, der i sin sygelige tilbedelse af den franske revolution tillader den totale desintegration af en af Europas store nationer, forrædere. De er forrædere, fordi de siger god for en demografisk forandring af Europa, der er uden sidestykke siden folkevandringerne. De er forrædere, kunne man tilføje, fordi de, på samme tid som de smykkede sig med demokratiets kappe, tilrettelagde en politisk diskurs, hvor de fornægtede alt, der havde med vestlig tænkning at gøre. I stedet hengav de sig til metafysiske forestillinger om menneskets iboende godhed, en godhed, som aldrig anfægtede deres egen status, aldrig antastede deres egne privilegier, men blot kom til at hvile så meget desto tungere på den brede masse af mennesker, der tilfældigvis var dømt til at udholde deres herredømme. Denne monumentale usolidaritet bærer de på sig, de europæiske eliter, der altid er klar til at forsvinde, når det brænder på, og vi kan kun nære det lønlige håb, at de engang vil komme til at betale prisen for deres

Anmeldelser

forræderi, for den umålelige ulykke, de bragte over de europæiske folk. Sandsynligt er det ikke, langt mere sandsynligt er det, at den europæiske vestlige verden vil drukne i det hav af kaos og blod, som dens eliter har forberedt gennem så lang tid, gennem den selvfornektelses kultur, som er så enestående for den vestlige verden, og som den vestlige verden også kommer til at betale den fulde pris for. Den vestlige verden, der i sit overmod troede, at den var en universel verden, ikke en specifik verden, den verden kommer i sandhed til at betale prisen for at tro på udødeligheden i det dennesidige, for troen på ophævelsen af kulturforestillingerne om deres og vores.

Køb og læs Patrick J. Buchanans bog *State of Emergency*. Køb den, så De i det mindste kan nå at forstå, hvorfor Europa og muligvis også USA ender på den lange liste over ikke længere eksisterende civilisationer. Ikke fordi Vesten ikke *kunne* stoppe afviklingen af egen kultur, men fordi Vesten *valgte* ikke at gøre noget, selv da det burde have stået helt klart, hvad fremtiden ville bringe.

Morten Uhrskov Jensen